

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 757/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Š. K., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. Ing. M. C., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tpo 24/2013 z 20. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená sťažnosť Š. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia ním označených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 24/2013 z 20. júna 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných látok, psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 85/2012 z 30. novembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 51/2012 zo 6. decembra 2012 boli obvinení Š. K. (sťažovateľ) a G. Š. vzatí do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

3. Sťažovateľovi a ďalšiemu obvinenému na základe návrhu krajského prokurátora okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 38/2013 z 11. júna 2013 predĺžil väzbu do 24. decembra 2013. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu o predĺžení väzby a sám vo veci rozhodol tak, že sťažovateľovi väzbu predĺžil do 27. októbra 2013.

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým sa rozhodlo o predĺžení väzby sťažovateľa a ďalšieho obvineného. Sťažovateľ tvrdí, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno zistiť, o aké konkrétne skutočnosti sa krajský súd vo svojom rozhodnutí opieral.

5. Sťažovateľ tiež namieta, že orgány činné v trestnom konaní nekonajú plynule a tak, ako to vyžaduje väzobné stíhanie. K tomuto sťažovateľ okrem mimo iného uviedol, že „od 12. 04. 2013 do 18. 04. 2013 a potom od tohto dátumu až do 21. 08. 2013 kedy bolo vykonané nahliadnutie do spisu bol vyšetrovateľ úplne nečinný, t. j. neboli vykonané žiadne relevantné úkony“.

6. Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti tvrdí, že odôvodnenie jeho väzby je v návrhoch prokuratúry a v súdnych rozhodnutiach v zásade rovnaké a že v žiadnom z uvedených dokumentov nie je individualizované skutkové a právne odôvodnenie

jeho väzby. Podľa názoru sťažovateľa z rozhodnutia krajského súdu nemožno zistiť, ktoré dôvody väzby sa vzťahujú priamo na jeho osobu, čo má v spojení s absenciou presvedčivých konkrétnych skutočností za následok nezákonnosť jeho väzby.

7. Sťažovateľ tiež namieta nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s domovou prehliadkou vykonanou 13. júna 2013, k čomu uvádza:

„Predmetná prehliadka bola vykonaná aj napriek tomu, že obvinený je už vyše pol roka vo väzbe a nehnuteľnosť je trvalo užívaná jeho manželkou a je vo vlastníctve jeho svokry... prehliadka bola vykonaná za účelom zaistenia počítačov dôležitých pre trestné konanie vedené v Nórskom kráľovstve... Sťažovateľovi nie je známy žiaden právny predpis platný v Slovenskej republike, ktorý by oprávňoval orgány činné v trestnom konaní vykonávať domové prehliadky na zaistenie vecí slúžiacich na trestné stíhanie vedené v inom štáte... O tejto domovej prehliadke... nie je jediná zmienka vo vyšetrovacom spise... Okrem toho vo veci rozhodol sudca odlišný od sudcu pre prípravné konanie.“

8. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej tvrdí, že „v predmetnom znaleckom posudku neboli skúmané stopy, ktoré boli predmetom zaistenia“. K tomuto bodu sťažovateľ uvádza:

«Ako vyplýva zo zápisnice o prehliadke iných priestorov alebo pozemkov... polícia zaistila 54.600 ks. tabliet nezisteného druhu a pôvodu, bielej farby s nápisom „A.“... Zápisnica bola prečítaná a podpísaná siedmimi osobami, a keďže aj na jej opise je uvedená značka „A.“ možno pochybovať, čo vlastne bolo odovzdané na znalecké skúmanie, keďže ďalej sa pracuje so značkou R.. Taktiež z nekvalitných fotiek nie je možné určiť značku lieku pri zaistení, pričom však fotografie nie sú podpísané ani nie je možné zistiť, kedy, kým a kde boli vyhotovené. Okrem toho nesedí ani celkový počet zaistených tabliet (54.600 ks) s počtom, ktorý bol podrobený znaleckému skúmaniu (54.543 ks) s tým, že niektoré balenia boli porušené o čom sa v zápisnici nie je možné dočítať... Väzba sťažovateľa je teda založená na nezákonne získaných dôkazoch v rozpore s Ústavou, ako aj Trestným poriadkom.»

9. Napokon sťažovateľ namieta:

„... až do zmeny obhajcu nemal sťažovateľ vo veci tlmočníka z jazyka maďarského a to napriek tomu, že zjavne neovláda slovenčinu na tej úrovni aby mohol

po niekoľkohodinovom výsluchu kontrolovať svoju výpoveď zaznamenanú v slovenčine resp. nemohol sa vyjadrovať v rovnakých gramatických tvaroch a časovej súvislosti ako by sa bol vyjadril v rodnom jazyku.“

10. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že:

„1. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2 Tpo/24/2013 porušil sťažovateľove právo definované čl. 5 ods. 1 písm. c/ ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd .

2. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2 Tpo/24/2013 porušil sťažovateľove právo definované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR

3. Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. 06. 2013 sp. zn. 2 Tpo/24/2013 v časti týkajúcej sa obvineného Š. K., a prikazuje obvineného Š. K., prepustiť na slobodu.

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- Eur, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd v Nitre do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu vo výške 331,12 €.“

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) osobná sloboda sa zaručuje.

15. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 dohovoru nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 8 ods. 5 dohovoru do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

16. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

17. Podstatu predloženej sťažnosti tvoria tvrdenia sťažovateľa, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nemožno zistiť konkrétne skutočnosti, na základe ktorých krajský súd rozhodol o predĺžení väzby sťažovateľa, že odôvodnenie väzby je v návrhoch prokurátora a v uzneseniach okresného súdu a krajského súdu v zásade rovnaké a že v žiadnom z uvedených dokumentov nie je individualizované skutkové a právne odôvodnenie väzby, že jeho väzba sa zakladá na nezákonne získaných dôkazoch a nezákonnom postupe orgánov činných v trestnom konaní, že sťažovateľ nemal až do zmeny obhajcu vo veci tlmočníka a že vyšetrovateľ vo veci nekoná plynule.

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a s ním súvisiace uznesenie okresného súdu.

Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov vrátane Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky týkajúce sa odôvodnenia uznesenia krajského súdu, a síce, že z napadnutého uznesenia nie je možné zistiť konkrétne skutočnosti, na základe ktorých krajský súd rozhodol, že odôvodnenie väzby je v návrhoch prokuratúry i súdnych rozhodnutiach v zásade rovnaké a že v žiadnom z uvedených dokumentov nie je individualizované skutkové a právne odôvodnenie väzby, ústavný súd zastáva názor, že uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad, akými úvahami sa súd spravoval a z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté, čo v okolnostiach danej veci znamená, na akých konkrétnych skutočnostiach okresný súd a krajský súd založili svoje rozhodnutia. Ústavný súd zastáva názor, že v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu je tiež jasne individualizované skutkové a právne odôvodnenie väzby sťažovateľa.

V uznesení okresného súdu sa okrem iného uvádza: „Vzhľadom na vzájomné prepojenie obvinených J. K., Š. K. a G. Š. a ich kontakty vo Švédsku, Nórsku prípadne Dánsku, odôvodňujú možnosť vzájomného ovplyvňovania. Tieto konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie oboch obvinených do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku naďalej trvajú...

Počas prípravného konania boli zistené také konkrétne skutočnosti u oboch obvinených, ktoré odôvodňujú trvanie väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Obvinený Š. K. priznal, že má dve maloleté deti, platí hypotéku a má iné náklady, pričom mu zdravotný stav nedovoľuje vykonávať prácu vodiča kamiónu. Obvinený G. Š. uviedol, že má vyživovaciu povinnosť voči trom maloletým deťom a je nezamestnaný. Obaja priznali, že sú v dobrom vzťahu s obvineným J. K., ktorý má kontakty na zahraničie a má príbuzných hlavne vo Švédsku. Tieto skutočnosti odôvodňujú obavu, že obaja obvinení po prepustení na slobodu, by mohli pokračovať v trestnej činnosti, pre akú sú stíhaní, aby si zadovážili aspoň čiastočne prostriedky na živobytie.“

V napadnutom uznesení krajského súdu sa ďalej uvádza: „Aj nadriadený súd zistil, že u oboch obvinených dôvody väzby pre ktoré boli do nej vzatí, teda dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. i naďalej trvajú, pretože vzhľadom na kontakty najmä

obvineného K., ktoré mal s obvineným K. a najmä na to, že väčšinou spolu komunikovali telefonicky a mal kontakty tiež na ďalšie osoby, ktoré v rámci dožiadania mali byť vypočuté vo Švédsku, je tu dôvodná obava, že pri prepustení z väzby bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo inak mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie...

U oboch obvinených tiež je daný dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože z doterajšieho konania pred vzatím do väzby obvinených vyplývajú konkrétne skutočnosti, že by mohli pokračovať v páchaní trestnej činnosti a takýmto spôsobom si zadovážovať prostriedky na svoju obživu. “

20. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, sa ústavný súd domnieva, že z tohto rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutkové a právne závery krajského súdu teda nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Vychádzajúc z uvedených úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a tvrdým porušením základného práva sťažovateľa. Túto časť sťažnosti preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

21. Sťažovateľ ďalej namietal „*nezákonnú domovú prehliadku*“ a „*nezákonne získané dôkazy*“.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Právomoc ústavného súdu vo vzťahu

k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, (alebo je vo väzbe, pozn.), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomocí ústavného súdu nepatrí preskúmať postup (hodnotenie), ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na ponechanie sťažovateľa vo väzbe. Ústavný súd sa preto pri skúmaní obmedzenia osobnej slobody sústreďoval na preskúmanie toho, či k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa došlo z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanovuje (umožňuje) ústavnokonformný výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku, bez toho, aby nahrádzal právomoc a postupy všeobecných súdov (II. ÚS 76/02).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne alebo by boli v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (ako nadmerný formalizmus) či interpretácia a aplikácia zákonných pojmov by bola v inom než zákonom ustanovenom a právnickým myslením konsenzuálne akceptovanom význame, a boli tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, III. ÚS 151/05).

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (znalecké dokazovanie, domová prehliadka a iné), tak ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a zásadu bezprostrednosti trestného konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy.

22. V okolnostiach daného prípadu ústavný súd zastáva názor, že skutkové a právne závery všeobecného súdu nevykazujú znaky svojvôle alebo že by boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa. Túto časť sťažnosti preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľa, a síce, že vyšetrovateľ vo veci nekoná plynule, ústavný súd poukazuje na závery okresného súdu a krajského súdu, z ktorých vyplýva, že *„trestná činnosť obvinených bola vykonávaná v rôznych štátoch Európy a je potrebné vyčkať na právnu pomoc zo Švédskeho kráľovstva, ktorú podala Generálna prokuratúra, ako aj na to, že doposiaľ neboli vyhotovené prepisy telefónnych záznamov, čo vzhľadom k tomu, že ide aj o komunikáciu v inom ako slovenskom jazyku je technicky a časovo náročné a ich prepustením by bolo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania“*.

V uznesení krajského súdu sa ďalej uvádza, že *„... vyšetrovateľ okrem toho, že vypočul svedkov v predmetnej veci, boli vypracované a do spisu založené znalecké posudky, ktoré boli vypracované vo februári 2013... vo veci bolo požiadané Švédske kráľovstvo a jeho príslušné orgány o spoluprácu, kde vyšetrovateľ túto žiadosť zaslal prokuratúre 19. 04. 2013, pričom v máji 2013 bola táto žiadosť prokurátorom spracovaná a odoslaná... tiež bolo požiadané o zaslanie telefonických záznamom a ich doslovných prepisov urobených v tomto konaní, pričom ako vyplýva zo správy Krajskej prokuratúry v Nitre prepisy záznamov o uskutočnenej telefonicknej prevádzke vzhľadom na rozsah nie sú ešte k dispozícii a majú byť vyhotovené najneskôr koncom júna 2013... nemožno potom konštatovať, že vo veci sa nekoná. Procesnými úkonmi v trestnom konaní nie sú iba výsluchy obvinených a svedkov, ale aj zabezpečovanie iných dôkazných materiálov potrebných na objasnenie tejto veci.“*

24. S odkazom na závery okresného súdu a krajského súdu, ktoré dávajú odpoveď na sťažovateľovu námietku týkajúcu sa priet'ahov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa priet'ahov v konaní vyšetrovateľa je zjavne neopodstatnená.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokováanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť v už uvedených častiach a z už uvedených dôvodov za zjavne neopodstatnenú.

26. Sťažovateľ napokon namietal, že „... až do zmeny obhajcu nemal sťažovateľ vo veci tlmočníka z jazyka maďarského a to napriek tomu, že zjavne neovláda slovenčinu na tej úrovni aby mohol po niekoľkohodinovom výsluchu kontrolovať svoju výpoveď zaznamenanú v slovenčine...“.

27. Ústavný súd konštatuje, že s námietkou týkajúcou sa absencie tlmočníka na výsluchu vykonanom 1. februára 2013 sa už vysporiadal vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 270/2013 z 2. júla 2013, keď konštatoval, že v prípade sťažovateľa absencia tlmočníka nijako nezasiahla do jeho práva na spravodlivý proces. Ústavný súd preto v okolnostiach tejto veci posúdil, že sťažnosť sťažovateľa je v uvedenej časti neprípustná.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť a neprípustnosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013